

In herinnering Joke Kersten

Op 6 augustus 2020 overleed Joke Kersten. Zij was liefst twintig jaar, van 1968 tot 1988, docent aardrijkskunde op onze school. Veel leerlingen en collega's kenden haar als mevrouw en Joke van Lin-Kersten. Later, als lid van de Tweede Kamer (1990-1994), als burgemeester in diverse standplaatsen, tekende zij als Joke Kersten.

Joke had juist haar kandidaats sociale geografie behaald toen zij als lerares aardrijkskunde begon op Nijmegen-West. Na een jaar combineerde zij dat met uren op het Dominicus College, in 1973 – na haar doctoraal in 1972 – werkte zij uitsluitend op het Dominicus. In 1988 vertrok zij naar Den Bosch, om daar het conrectoraat te vervullen.

Zij was een sterke vrouw en liet niet lang raden naar haar standpunten. Aan gedraai, gepamper en modieuze kletspraat had zij een grote hekel. Je kon geweldig met haar lachen. Haar vastberadenheid en onverschrokkenheid bezorgden haar bij sommige collega's, die vrouwen liever lief en onderdanig zagen, de eervolle kwalificatie 'lastig'. Intussen ontwikkelde Joke zich ook buiten de school: zij was actief als lid van de PvdA, in de vrouwenbeweging, in de gemeentelijke politiek van Beuningen-Ewijk. Zij werkte bovendien gestaag aan haar proefschrift over perifere streken in Duitsland en Ierland.

Dat wist ik allemaal nog niet toen ik in 1974, in vervolg op de geweldige aardrijkskunde-excursie naar het Groninger Hogeland, bij Joke, in de Aubadestraat, op bezoek ging. Grote indruk maakte toen ook haar man, de theoloog Jan van Lin, die aanstekelijk vertelde over zijn onderzoek naar de Upanishaden. Joke en Jan waren voor de 17-jarige die ik toen was, inspirerende mensen.

Het was dan ook een prettig weerzien in 1982, toen ik collega van Joke werd. Langzamerhand werd me duidelijk hoe veelzijdig Joke was, over wat voor een enorme daadkracht zij beschikte. Met leerlingen was zij goed: zij was betrouwbaar, geestig en altijd op de hoogte. Een fijne collega ook.

In 1983 of 1984 moesten Suzanne Hermans, Nico Boose en ik een flinke vragenlijst over een leerling (Paul D.) invullen en we kregen daar meen ik vijftien gulden voor. Nico stelde voor om dat geld te gebruiken om samen uit eten te gaan. Het begin van de eetclub, die in Joke een vierde lid vond. Om de beurt kookten we voor elkaar, dronken er een glas bij en bespraken – oneerbiedig, altijd – de school en het leven. Zo raakten onze levens sterker met elkaar verbonden. De kinderen van Joke en Jan – de tweeling Joshua en Micha – kregen een rol in de gesprekken.

Toen de school in 1986 een lustrum vierde – het 130-jarig bestaan -, droeg Joke aan het gedenkboek *Van oude en nieuwe schooljaren* een interview met een van de eerste meisjesleerlingen bij. In haar vraagstelling liet Joke zich op grote nieuwsgierigheid betrappen: hoe stond het met de emancipatie, met seksualiteit en opstandigheid?

Uiterst pijnlijk, ja zelfs onverkwikkelijk, was de manier waarop een paar jaar later de sollicitatie van Joke naar het conrectorschap geblokkeerd werd. Ik zeg het niet graag, maar het waren de heren van de schepping die angst hadden voor vastberaden vrouwen, voor vrouwen die nee durfden te zeggen. Joke was veruit de beste kandidate, maar het waren de lichtste collega's die benoemd werden. Voor Joke het signaal om te vertrekken. Nico organiseerde nog een afscheidsfeestje in de Schependomlaan, waarbij hartelijkheid en spijt om de voorrang streden.

Het vervolg van haar loopbaan gaf Joke weinig aanleiding om lang te kniezen: zij werd conrector in Den Bosch, lid van de Tweede Kamer, burgemeester en lid van allerlei bestuursorganen op het gebied van emancipatie, duurzaamheid, economische ontwikkelingen, cultuur. Het vertrek van het Dominicus bood haar de ruimte. De band met sommige van haar oud-collega's bleef zij koesteren: bij haar promotie mocht ik als paranimf optreden, zij leidde ons rond in Den Bosch en in de Tweede Kamer, na de geboorte van onze zonen kwamen Joke en Jan op bezoek, zij nodigde ons uit voor een concert van Rowen Hèze in het Grubbenvorst waar zij woonde en burgemeester was. In Grubbenvorst zag ik goed hoe de talenten van haar floreerden: ze was geliefd en genoot er groot respect. Later in Uden stal zij als burgemeester de harten van de inwoners, toen zij na brandstichting in een islamitische basisschool even kordaat als warm de inwoners tot steun was. Toen in Uden het bericht van haar overlijden doordrong, wisten heel wat Udenaren zeker: Joke was de beste burgemeester die zij gehad hadden.

Verdriet bleef haar niet bespaard. Haar man Jan werd ernstig ziek en Joke zorgde – naast allerlei door haar vervulde functies – voor haar Jan. Liefdevol. Na diens overlijden ging Joke krachtig door, ze hield niet van niks doen. Een paar jaar geleden werd bij haar alvleesklierkanker geconstateerd. Zij leek genezen, maar een tweede aanval van de kanker overleefde zij niet. Zij overleed op 76-jarige leeftijd.

Peter Altena